

### منهای فوتبال

**رقابت‌های آسیایی برای توکواندو کاران زن**
**نمایندکننده استارت خورد**
**تراژدی مینا**

نگار رشیدی

در قلب قاره کهن و در میان بادهای سرد شهر اولان باتور، پایتخت مغولستان، مسالان پر گزاری بیست‌وهفتمین دوره رقابت‌های توکواندو قهرمانی آسیا ۲۰۲۶، به کانون حرارت و التهاب تبدیل شده است. شیاپ‌جانگ‌های پهن شده در این سالن، طلی سه روز گذشته شاهد خلق حماسه‌هایی بی‌بدیل، اشک‌های حسرت و فریادهای شادی از سوی صدهامبارز قاره آسیابوده‌است. کاروان توکواندو ایران که به‌تاریکی از ستارگان نوظهور و قهرمانان باتجربه پایه‌این آوردگاه گذاشته، تا پایان روز سوم مسابقات، روایتی دوگانه ادر دویوش مردان وزنان تجربه کرده‌است. از یک سو، ماشین شکست‌ناپذیر تیم ملی مردان که با اقتدار و نمایشی چشم‌نواز، مدال هارادرومی کند و از سوی دیگر، تیم ملی بانوان که باطلسمی سنگین و باورنکردنی دست و پنجه نرم می‌کند.

در روز سوم این مسابقات نفس گیر، ستاره بی‌چون‌وچرای کاروان ایران مهدی حاجی موسایی در وزن ۶۳– کیلوگرم بود؛ جوانی که با نمایش خیره کننده‌اش، یک شاهسکار ورزشی را خلق کرد. حاجی‌موسایی که پیش‌تر با کسب عنوان نایب‌قهرمانی جهان پناسسیل فنی خود را اثبات کرده بود، در این وزن پر ترافیک با ۲۴شکرت کهنده، به چیزی جز طلا راضی نبود. او پس از استراحت در دور نخست، با تمرکز بالای نمایندگان لبنان و چین را مغلوب کرد و در نیمه‌نهایی با عبور از سد سمیرخان قزاقستانی، فینالیست شد. فینال اما یک تقابل کلاسیک بین دو قدرت توکواندوی جهان بود. حریف او چون جانگ از کره جنوبی بود؛ ستاره‌ای با کارنامه‌ای ترسناک شامل برنز المپیک ۲۰۲۴ پاریس، طلای جهان ۲۰۲۳، برنز جهان ۲۰۲۵ و طلای بازی‌های آسیایی. این مبارزه یادآور رویارویی این دور در نیمه‌نهایی قهرمانی جهان در ووشی بود که با برتری نماینده ایران همراه شد. تماشاگران منتظر یک نبرد پایاپای بودند، اما حاجی‌موسایی با تسلطی بی‌نظیر، در دور نودم‌توالی با نایف‌حیرت‌انگیز ۱۶ بر هفت و ۱۱ بر سه، بدون کوچک‌ترین لغزشی، ستاره کره‌ای را به رازو در آورد. در این چهارمین طلای کاروان مردان پس از درخشش آرن سلیمی، ابوالفضل زندی و امیر سیناخبتیاری (وقتره یاسین ولی‌زاده) بود که جایگاه تیمی ایران را در بالاترین سطح قاره کهن تثبیت کرد.



در همین روز، شیاپ‌جانگ شاهد حضور دیگر نمایندگان مرد ایران نیز بود. در اوزان سنگین (۸۷– کیلوگرم)، نبرد‌های سختی در جریان بود. محمدحسین یزدانی پس از عبور از امیدسهاک افغانستانی، در مسیر رویارویی بارقیای قدرتمند چین و ازبکستان قرار گرفت. یزدانی تا یک‌هشتم بالا آمد اما با شکست مقلح چینی از دور رقابت‌ها کنار رفت. در آن سوی جدول، علی احمدی قرع‌های آتشین داشت؛ و یارویی در دور نخست باووهنو ک پارک‌قهرمان جهان و گردنبری از کره جنوبی، احمدی در همان بازی اول بازنده شد و جدول بیرون رفت. نبرد‌های سنگین وزن عیار واقعی جوانان جنگنده ایرانی را در برابر غول‌های قاره کهن به چالش کشید و با وجود باخت نوبدبخش روز‌های درخشان آینده‌بود.

اماد روزی که پسران ایران سرود قهرمانی می‌خواندند، تراژدی برای دختران توکواندو کار به تلخ‌ترین شکل ادامه یافت. تمامی امیدها به مینا نهم‌زاده، مدال آور المپیکی در وزن ۵۲– کیلوگرم دوخته شده بود. مینا به‌اهدایت مهرروز ساعی، پس از استراحت در دور اول، در یک مبارزه حساب‌شده حریفی از تایلندر، اشکست داد تا یک قدم امال فاصله داشته باشد. اما رویای شکستن طلسم، در یک چهارم‌نهایی در برابر سئوئوئون از کره جنوبی رنگ باخت. دست مینا به مدال نرسید تا پرندسته روز سوم برای بانوان، همچون روزهای قبل بدون مدال بسته شود. در وزن ۶۷– کیلوگرم نیز فرشته فتحی در تقابل باجپانی شینگ از چین و ساغر مرادی در دیدار با حریف تایلندی خود، تلاش‌های فراوانی کردند اما سازه سنگین بی‌مدالی همچنان بر سر تیم بانوان باقی ماند تا تمام فشارهای روانی به روز پایانی و مسابقات پیش‌رو منتقل شود.

با عبور از سه روز پر فرازونشیب، تمام نگاه‌ها به روز یکشنبه، سوم خردادماه و ایستگاه پایانی این مارا تن دوخته شده است. روز سر نوشت‌ساز برای دختران ایران تا پایانی بر این طلسم آزاردهنده بنویسند. ناھید کیانی، کاپیتان و ستاره بی‌بدیل توکواندوی بانوان، در وزن ۵۷– کیلوگرم روی قهرمانی آسیا چنگ می‌رود تا با کوله‌باری از تجربه، ورق را بر گرداند. او پس از استراحت در گام نخست، به مصاف برنده هندوقرقیزستان می‌رود. در حالی که در سمت جدول او نام‌های قدرتمندی چون قادیارخان عنوان دار قهرمانی جهان حضور دارند. در کنار او، ولدلاوی ژاد در وزن ۶۲– کیلوگرم با انگیزه فراوان در میان ۱۸ توکواندو کار، ابتدا به مصاف بوچاز هند خواهد رفت و در صورت پیروزی، چالشی بزرگ در برابر تونگچان ساسیکارن تایلندی، عنوان دار توکواندو جهان و آسیا، پیش رو خواهد داشت. این آخرین فرصت برای اعاده حیثیت و اثبات ساستیگی‌های دختران توکواندو کاران ایران است تا دست خالی به خانه بازنگردند.

قطار روز پایانی برای پسران نیز متوقف خواهد شد. در وزن ۶۸– کیلوگرم، امیرعباس همنامور، نخست‌بامحمدافریزان از مالزی دیداری کندود در صورت پیروزی به مصاف بلانلگان دارنده مدال طلای جهان از تایلندمی‌رود.محمدحسن یلنگ‌افکن نیز پس از رقابت باقرقیزستان، احتمالاً با حریفی از کشور میزبان روبه‌رو خواهد شد. در وزن ۸۰– کیلوگرم، امیرزاصادقیان در میان ۲۰مبارز، مقابل نماینده چین تاپیه صف‌آرایی می‌کند. بیست‌وهفتمین دوره رقابت‌های قهرمانی آسیا، فارغ از هر نتیجه‌ای در مسابقات روز آخر، تا همین جایز تا بلوئی باشکوه‌از قدرتمندی‌های توکواندو ایران بوده‌است. چالشی که از راه، هنررزمی وغیرت در قلب مغولستان به تصویر کشیده شد.

صاحب امتیاز: موسسه اطلاع‌رسانی و خبرگزاری ایرنا

مدیر مسئول: مسعود حیدری

زیرنظر شورای سردبیری

مدیر بازرگانی و روابط عمومی: مرتضی بلوکی

تاج و رفقابرای مشخص کردن سهمیه‌های آسیایی سراغ ایده‌های جدید رفته‌اند

# معمای دهم خرداد



و در قالب یک لیست زرزو به کنفدراسیون معرفی می‌کند. سبسی، ادامه هفت هفته باقی‌مانده از لیگ ۲۵ به بعد از پایان کار تیم ملی در جام جهانی موکول می‌شود؛ در نهایت، پس از پایان واقعی لیگ، از میان این ۶تیم، هر باشگاهی که توانست در تیم‌های کسب سهمیه‌قرار بگیرد، بلیت پرواز به آسیا را در جیب خواهد داشت.

این ۶تیم که حالا نام‌شان در پوشه ویژه‌ای به‌مقصد مالزی آماده شده به این ترتیب لیست شده‌اند: استقلال تهران (صدرنشین فعلی و تشنه بازگشت به آسیا، تراکتور (تیم پرشور ها که با مجوز حرفه‌ای، خود را محق‌ترین می‌داند)، سپاهان (غول دیار زاینده‌رود که در کمال شگفتی هنوز در گیر هزار توی در یافت مجوز حرفه‌ای است)، گل‌گهر (تیمی با ساختار و امکانات که همیشه در یک قدمی بزرگی متوقف شده)، چادرملو (شگفتی‌ساز کویر که به دنبال خلق یک تاریخ‌ساز ی بزرگ است) و پرسپولیس (یکی از مدعیان قهرمانی که در رده ششم ایستاد اما حالا به لطف این ایده، نفس تازه‌ای کشیده‌است).

شاید بزرگ‌ترین برنده این ایده روی کاغذ، باشگاه پرسپولیس باشد. سرخ‌پوشان پایتخت با بسته شدن در‌های دیپلماسی سنتی، فدراسیون فوتبال ایران که به شدت در برابر ایده کابوس‌وار نیمه‌تسام‌مندان لیگ ۲۵ واقعه ۱۸تیمی شدن فصل آینده مقاومت می‌کرد، به سراغ پلن B رفت. ایده‌ای که امیرمهدی علوی، سخنگوی فدراسیون فوتبال، در ساعات پایانی یک شنب پرالتهاب پرده از آن برداشت. ایده‌ای که اگرچه در نگاه اول نبوغ‌آمیز به نظر می‌رسد، اما پتانسیل تبدیل شدن به یک بمب ساعتی در فوتبال داخلی را دارد.

فدراسیون فوتبال به جای اینکه تسلیم شرایط شود و نمایندگان را صرفاً بر اساس جدول ناقص هفته بیست‌وسوم معرفی کند، یک پیشنه‌هایی سابقه را روی زمین گل، از مقامات ارشد AFC قرار داده‌است. فرمول جدید از این قرار است: فدراسیون ۶تیم بر فعلی جدول را به عنوان نامزدهای بالقوه

چاپ: کار و کارگر ۶۶۸۱۷۳۱۷

نشانی تحریریه: تهران، خیابان انقلاب، خیابان دانشگاه، نرسیده به راهپنهر، پلاک ۱۳۲

نشانی سایت: toseeirani.ir

تلفن تحریریه: ۰۲۱)۶۶۹۵۶۶۰۰@tosee\_irani

ایمیل: toseirani@gmail.com

شماره ۲۱۸۷/ یکشنبه ۳ خرداد ۱۴۰۵ / ۷ذوالحجه ۱۴۴۷ / ۲۴ می ۲۰۲۶

هفت بازی آینده خود را ببرد و تیم‌های بالانشین امتیاز از دست بدهند، روی کاغذ شانس رسیدن به رتبه‌های بالای جدول را دارد. فادراسیون با محدود کردن لیست به ۶تیم، عملاً به سایر تیم‌های لیگ پیام می‌دهد که شما حتی اگر در هفت هفته پایانی شگفتی‌ساز هم بشوید، شانس برای آسیا ندارید! این یعنی شکستن انگیزه در نیمی از تیم‌های لیگ برتر؛ دقیقاً همان چیزی که فدراسیون ادعای می‌کرد قصد جلوگیری از آن را دارد. اگر تیمی خارج از این ۶تیم با یک کامبک رویایی به رده‌های آسیایی برسد، تکلیف چه خواهد بود؟ آیا فدراسیون می‌خواهد حق تیمی را به خاطر یک لیست از پیش ارسال شده تو کند؟

انگار بحران‌های بالا کافی نبود، داستان تلخ مجوز حرفه‌ای هم به این کلاف سرد گرم اضافه شده است. در حالی که استقلال و تراکتور با موفقیت از خواندمجوز حرفه‌ای عبور کرده‌اند، سپاهان که در رده سوم جدول است هنوز نتوانسته این مجوز حیاتی را کسب کند. تصور کنید سپاهان در پایان بازی‌های معوقه سهمیه بگیرد اما به دلیل نداشتن مجوز، حذف شود؛ از سوی دیگر گل‌گهر، چادرملو و پرسپولیس در شرایطی مجوز گرفته‌اند که تعداد بازی‌های‌شان برابر نیست. گل‌گهر یک بازی بیشتر از رقیبای خود انجام داده‌است. اگر در نهایت AFC این فرمول ۶تیمی را رد کند و تصمیم بگیرد به همان جدول ناقص هفته ۱۲۳ استناد کند، چگونه می‌توان بیسن تیم‌هایی که تعداد بازی‌های متفاوتی دارند، عدالت را برقرار کرد و سهمیه سوم را اختصاص داد؟

مردان فدراسیون فوتبال در سنئول، در حال انجام یک بازی بوکر خطرناک با AFC هستند. آنها امیدوارند که بحران جنگ و استثنایی بودن شرایط ایران، قلب‌سنگی تصمیم‌گیران کنفدراسیون را نرم کند. اما تاریخ نشان داده‌است که AFC در برخورد با بی‌نظمی‌های تقویمی، به ندرت انعطاف نشان می‌دهد. احتمال اینکه کوالاامپور با یوزخندی دیپلماتیک این ایده ۶تیمی را رد کند، بسیار بالاست. اگر این اتفاق رخ دهد، فدراسیون می‌ماند و تصمیمی که می‌تواند لیگ را به آشوب بکشد؛ انتخاب تیم‌ها از روی همین جدول نیمه‌کاره فعلی.

هفت روزی که در دقیقه‌اش برای هواداران فوتبال در ایران بادلهر می‌گذرد، آیا پرسپولیس با طرح جدید رستگار می‌شود؟ آیا استقلال و تراکتور حق خود را می‌گیرند؟ و مهم‌تر از همه، آیا لیگی که خاطر جنگ متوقف شد، می‌تواند بعد از مسابقات جام جهانی دوباره با همان حرارت سابق از خواب بیدار شود؟ پاسخ این سوالات در گرو نامه‌ای است که به‌زودی از مالزی به تهران فکس خواهد شد؛ نامه‌ای که با حکم نجات لیگ ۲۵، امضای کند، یا دوباره میزبازی را به کلی زبر و رو خواهد کرد.

که تا هفته بیست‌وسوم با اختلافی هفت امتیازی نسبت به صدر جدول در رده ششم جای خوش کرده بودند و شانس‌های‌شان برای آسیایی شدن رنگ باخته بود، حالا با این طرح زرزو، یک‌بار دیگر خود را در مدار آسیا می‌بینند. همین مساله کافی بود تا در تیم‌های کسب سهمیه‌قرار بگیرد، بلیت پرواز به آسیا را در جیب خواهد داشت.

این ۶تیم که حالا نام‌شان در پوشه ویژه‌ای به‌مقصد مالزی آماده شده به این ترتیب لیست شده‌اند: استقلال تهران (صدرنشین فعلی و تشنه بازگشت به آسیا، تراکتور (تیم پرشور ها که با مجوز حرفه‌ای، خود را محق‌ترین می‌داند)، سپاهان (غول دیار زاینده‌رود که در کمال شگفتی هنوز در گیر هزار توی در یافت مجوز حرفه‌ای است)، گل‌گهر (تیمی با ساختار و امکانات که همیشه در یک قدمی بزرگی متوقف شده)، چادرملو (شگفتی‌ساز کویر که به دنبال خلق یک تاریخ‌ساز ی بزرگ است) و پرسپولیس (یکی از مدعیان قهرمانی که در رده ششم ایستاد اما حالا به لطف این ایده، نفس تازه‌ای کشیده‌است).

شاید بزرگ‌ترین برنده این ایده روی کاغذ، باشگاه پرسپولیس باشد. سرخ‌پوشان پایتخت

وقتی گواردیولادر تابستان ۲۰۱۶ پایش را به منچستر گذاشت، خیلی‌ها منتظر زمین خوردنش بودند. منتقدانی می‌گفتند «لیگ برتر انگلیس جای پاس‌کاری‌های زیبای بارسلونا نیست؛ اینجا فوتبال فیزیکی است و پپ دوام نمی‌آورد.» فصل اول هم بدون جام گذشت تا منتقدان تیغ‌های‌شان را تیزتر کنند. اما گواردیولایندامه بود که فقط یک مربی باشد؛ او مده بود تا دی‌ان‌ای (DNA) که با باشگاه‌را از نور نام‌نویسی کند. او فلسفه‌و زیبایی‌شناسی، نظم و آهنین و کمال‌گرایی افراطی‌اش را به رگ‌های سیتی تزریق کرد و نتیجه، چیزی شبیه به یک معجزه بود.

کسب عنوان قهرمانی در لیگ برتر انگلیس، لیگی که به بی‌رحم بودن، فشرده‌گی و رقابت‌های فرساینده‌اش معروف است، دستاوردی است که با کلمات به‌سختی قابل توصیف است. در لیگی که منچستر یونایتد، آرسنال، چلسی، لیورپول و تانتهام برای هر امتیاز می‌جنگند، گواردیولاسیتی را تبدیل به یک ماشین بی‌توقف پیروزی کرد. او استانداردها قهرمانی در انگلیس را تعییر داد. پیش از او، کسب ۸۰، ۸۵ یا بیشتر برای قهرمانی کافی بود. اما پپ نشان داد که برای رقابت با او، باید به مرز ۱۰۰ امتیاز رسید!

تکرار این ۶قهرمانی، آن هم در یک بازه زمانی ۱۰ ساله، چیزی نیست که این زودی‌ها در منچستر سیتی یا هیچ تیم دیگری تکرار شود. او لیگ برتر را به لیگ انحصاری خودش تبدیل کرد. فرقی نمی‌کرد کلوب با لیورپول ترستانش تراووز چنگد یا آرتانا، از سنال جوانش سایه‌به سایه‌ها و حرکت کند؛ در نهایت، این پی‌بود که جام را بالای سر می‌برد. او نشان داد که قهرمانی یک‌بار ممکن است حاصل شانس یا فرم خوب باشد، اما قهرمانی‌های پایایی، تنها از یک ذهن نابغه و یک سیستم بی‌نقص برمی‌آید.

اما داستان گواردیولا و سیتی یک حلقه مفقوده داشت؛ یک رویای ناتمام که مانند یک سایه سنگین، سال‌ها او را تعقیب می‌کرد. پپ قهرمان اروپا، منتقدان همیشه‌این پتکر را بر سر او می‌کوبیدند که پپ بدون مسمی و بارسلونانی تواند فاتح اروپا شود. سال‌ها ناگلی در مراحل حنفی، شکست‌های تلخ در قالیق پایانی، تعویض‌های عجیب و تاکتیکی‌هایی که در شب‌های بزرگ جواب نمی‌داد، فشارها را اوچر ساندِه بود. اما پپ تسلیم نشد. او سیتی را به پله‌بالا برد؛ تا اینکه سرانجام در استانبول، بفتن سال‌ها منتظر شکست قهرمانی در لیگ قهرمانان اروپا، فقط یک جام دیگر به ویتربن باشگاه اضافه نکرد؛ بلکه مهر تاییدی بود بر اینکه منچستر سیتی حالا دیگر رسماً یکی از اشراف زادگان



جاودانه ساخت. او کاپیتانی بود که بازوبندش نه فقط یک نشان، که نمادی از امید و اقتدار بود.

چه کسی می‌تواند آن شوت مهلک نشدنی در فینال جام‌ملت‌های آسیا ۱۹۶۸ در امجدیه را از یاد ببرد؟ آن لحظه‌ای که توپ باضربه پای قلیچ‌خانی، تور دروازه را برده‌رود آرد و ایران را برای اولین بار قهرمان آسیا کرد. آن لحظه، نه فقط یک گل، بلکه فریاد غرور یک ملت بود. فریادی که در هر قهرمانی ایرانی جاری شد و تا بید در حافظه جمعی ما محک شده‌است. او به المپیک مونتیخ و مونترال صعود کرد، مرد سال فوتبال ایران شد و در تیم منتخب آسیا درخشید. نامش در کنار بزرگ‌ترین باشگاه‌های ایران، از تاج و پاس گرفته تا پرسپولیس، می‌درخشید. اما در میان این همه افتخار، یک حسرت بزرگ همیشه با او بود؛ حسرت بازی در جام جهانی. حسرتی که با درخشش استثنایی‌اش در مقابل استراليا در انتخابی جام جهانی ۱۹۷۴، تا یک قدمی تحقق پیش رفت، اما سر نوشت چیز دیگری رقم زد.

قلیچ‌خانی، فراتر از مستطیل سبزی، شخصیتی کارزماتیک و الهام‌بخش بود. هم‌دوره‌هایش او را بهترین بازیکن تاریخ فوتبال ایران می‌داند و این ادعا، نه از سر تعصب، که از عمق شناخت از توانایی‌های بی‌نظیر او سرچشمه می‌گیرد. او با رفتش، یک فصل درخشان از کتاب فوتبال ایران را بست. فصلی که با افتخار، شور و فریادهای پیروزی‌وی



امروز، با پرواز ابدی پرویز قلیچ‌خانی، قلب فوتبال ایران در سوگ نشسته‌است. امامیراث او، درس‌های او و خاطرات درخشانش، برای همیشه در تار و پود این سرزمین زنده خواهد ماند. روحش شاد و یادش گرامی باد.